

Hoofdstuk 1
Go, Léa, Go!

Manu's blog

Titel: Het gaat helemaal mis in mijn leven

Beschrijf je probleem: Hoi, Manu! Dit is de eerste keer dat ik op jouw blog schrijf. Normaal gesproken vertel ik mijn problemen altijd aan mijn beste vriendin Marilou, maar deze keer denk ik dat ze me niet kan helpen en ik ben echt wanhopig! Vier maanden geleden vertelden mijn ouders ineens aan mijn oudere broer Felix en mij dat we ons dorp moeten verlaten om in Montreal te gaan wonen, omdat mijn vader daar "een droombaan" heeft gevonden. Ik heb geprobeerd ze ervan te overtuigen hier te blijven en zelfs om me hier naar een kostschool te laten gaan, maar het is me niet gelukt ze op andere ideeën te brengen. Ik vertrek over een paar dagen en ik ben compleet in paniek! Ik heb hier een vriendje en ik hou echt veel van hem, maar ik ben zo bang dat hij me vergeet als ik wegga. Ik ben ook bang dat Marilou me inruilt voor andere vriendinnen en dat ik voor de rest van mijn leven helemaal alleen blijf. Ik ben nogal verlegen, heb de neiging om me in mijn schulp terug te trekken en ik ben als de dood om buitengesloten te worden op mijn nieuwe school. Ik zie me al voor de rest van mijn middelbare schooltijd in m'n eentje in een hoekje zitten, terwijl iedereen me uitlacht. HELP!!!

Léa

*Manu beantwoordt twee vragen per week.
Misschien word jij uitgekozen...*

Aan: Marilou33@mail.com
Van: Léa_jaime@mail.com
Datum: dinsdag 11 augustus, 18.07
Betreft: Het is afgelopen met me!

Hoi Lou!

Ik kan niet geloven dat ik je gewoon een mail moet schrijven om je te vertellen over mijn ellende sinds ik hier ben aangekomen. De dagen zijn zo snel omgevlogen sinds mijn "super"-ouders hebben aangekondigd dat we gingen verhuizen dat ik de indruk heb dat ik niks heb gedaan. Ik heb je vanmorgen nauwelijks gedag gezegd en ik heb Thomas niet eens een knuffel kunnen geven voor mijn vertrek. Bovendien weet ik dat hij stoer doet om niet te laten zien wat hij voelt, maar ik weet zeker (ehm, dat hoop ik) dat hij net zo verdrietig is als ik :(We zijn nu net in ons nieuwe huis aangekomen. Gelukkig dat mijn vader al aan de internetaansluiting had gedacht en dat mijn ouders me een laptop hebben gegeven om hun geweten te sussen, anders zou het een totale ramp zijn geweest! Het is een groot huis, best mooi, tegenover een park, maar ik ken hier niks. De stad is groot, de mensen lijken me superafstandelijk en ik voel me totaal verloren. Ik heb geen vrienden (als ik dat tegen mijn moeder zeg, probeert ze me ervan te overtuigen dat Felix mijn BFF is! Mijn oudere broer! Serieus, ze is gek!), ik ken de straten niet en ik ken zelfs mijn nieuwe school niet. Had ik je al gezegd dat alles fout gaat in mijn leven? Ik mis jullie allemaal

zo! Schrijf me snel en vertel me alles wat er thuis gebeurt (jij bent mijn grootste bron van vermaak op dit moment).

LY!!!!! ♥ Léa xox

Aan: Thomasrapa@mail.com

Van: Léa_jaime@mail.com

Datum: dinsdag 11 augustus, 18.21

Betreft: Ik mis je :'(

Hé,

Een kort berichtje om je te zeggen dat we zijn aangekomen en dat we al internet hebben. We kunnen elkaar dus vanaf vanavond al schrijven en zelfs zien op de computer :D!

Ik mis je zo... Ik heb onderweg de eerste veertig minuten zo gehuild dat zelfs mijn ouders niets meer wisten te zeggen om me weer op te beuren. Ik weet dat ik snel ben vertrokken vanmorgen en ik ben verdrietig omdat ik geen tijd heb gehad om je te zeggen hoe belangrijk je voor me bent en dat ik je nooit kwijt wil. Ik weet dat het moeilijk zal zijn, maar ik ben er zeker van dat we bij elkaar kunnen blijven, ondanks de afstand. Het zijn eigenlijk maar 400 km die ons scheiden en we zullen ervoor zorgen dat we elkaar zoveel mogelijk zien. Ik tel trouwens de dagen af tot mijn bezoek met *Thanksgiving*^[w]. Tweeënzestig

dagen! Dat gaat vast snel voorbij en we zullen elkaar elke dag spreken! Goed, ik moet nu (aan, ik moet mijn moeder helpen, ze valt me lastig met dozen die uitgepakt moeten worden. Tot straks!

Léa xxxxxxxxxxxxxxxx

Aan: Léa_jaime@mail.com
Van: Marilou33@mail.com
Datum: dinsdag 11 augustus, 19.04
Betreft: Re: Het is afgelopen met me!

LÉA !!!

Mijn god, waar ben je toch? Ik kan nog steeds niet geloven dat je weg bent... Wat moet ik beginnen zonder jou? Ik weet best dat het moeilijk is voor je zo alleen in Montreal, in die grote stad, maar soms ben ik jaloers op je, ik heb ook zin in verandering. Ik ben ons microdorpje zo zat, ik zie altijd dezelfde gezichten! Je moet weten dat ik jou ook erg zal missen, maar ik ga je zo vaak schrijven dat je helemaal gek van me wordt! Lol! Oeps, ik moet gaan, het is etenstijd en mijn moeder vilt me als ik niet over 10 seconden aan tafel zit.

Tot later!

Lou xx

Aan: Léa_jaime@mail.com

Van: Thomasrapa@mail.com

Datum: woensdag 12 augustus 10.21

Betreft: Ik hoop dat het beter met je gaat ;)

Hoi,

Ik hoop dat het weer wat beter gaat dan gisteravond. Ik vind het zo erg als je moet huilen, ik denk steeds dat het mijn schuld is. Ik weet best dat het niet gemakkelijk is voor je, maar je moet sterk zijn oké? Ik denk ook dat we het gaan redden om bij elkaar te blijven. De tijd vliegt vast voorbij en zodra de school weer begint, zal je nieuwe vrienden maken en dan gaat alles weer beter. Gun jezelf een beetje tijd. Geniet van de stad! Daar is zoveel te zien, dat moet te gek zijn! We spreken elkaar later weer online, oké?

Thomas x

PS: Ik hou van jou.

Woensdag 12 augustus

17.31

Léa (online): Lou! Ben je daar?

17.31

Marilou (online): Ja! Ik wilde net met mijn broertje naar het park gaan (mijn moeder dwingt me om hem overal mee naartoe te slepen).

17.33

Léa (online): Ik word gek! Ik werd vanmorgen wakker en ik wist niet meer waar ik was! Een paar seconden lang dacht ik zelfs dat ik was ontvoerd door zombies of dat de dag van gisteren alleen maar een nachtmerrie was.

17.34

Marilou (online): Arme meid ☹... En toen realiseerde je je dat je echt in Montreal terecht was gekomen, ver bij je beste vriendin vandaan!!

17.34

Léa (online): Ja! En daar werd ik echt depri van. Ik heb de dozen dus maar laten staan en ik ben op verkenning uitgegaan in de buurt.

17.35

Marilou (online): En toen? Hoe was het? Heb je knappe burenen?

17.38

Léa (online): Ik heb in elk geval alleen maar ouwe lui gezien! Het is een woonwijk, maar op een paar minuutjes lopen heb ik een straat ontdekt met heel veel cafés en winkeltjes. Ik zag een groepje jongeren die rond een tafeltje zaten te lachen en daar werd ik verdrietig van. Ik ben dus maar weer naar huis gegaan. We hebben net gegeten, maar ik heb nog steeds een brok in mijn keel... ☹️

17.39

Marilou (online): Ik begrijp je. Ik krijg steeds tranen in mijn ogen als ik eraan denk dat je niet meer twee straten verderop woont... Waarom moest je vader nu zo ver bij mij vandaan werk vinden?

17.40

Léa (online): Ik weet het allemaal even niet meer, op dit moment haat ik mijn ouders echt omdat ze me hebben gedwongen hierheen te verhuizen en jou en Thomas achter te laten.

17.40

Marilou (online): En Felix? Vindt hij het ook moeilijk? Kunnen jullie elkaar niet helpen?

17.43

Léa (online): Integendeel! Felix lijkt heel blij te zijn dat hij zijn 5de jaar kan beginnen in de grote stad. Hij zei me: "Je zult zien dat het super fun wordt". Ahh, hoezo *fun*? Het is echt niet zo makkelijk om vrienden te maken na het 2de jaar! Ik maak niet zo gemakkelijk contact als hij! Ik ben nooit zo'n superpopulair meisje geweest tegen wie iedereen opkijkt! ARGH! Sorry dat ik me op jou afreageer, maar het moest er even uit.

17.45

Marilou (online): Daar ben ik toch voor, Léa! Ik weet dat het makkelijk praten is, maar ik ben er zeker van dat alles er over een tijdje weer beter uit zal zien. In de tussentijd moet je gewoon lekker veel afleiding zoeken! Kijk naar "Gossip Girl". Dat zal je helpen aan iets anders te denken.

17.47

Léa (online): Je hebt gelijk. Dat is beter dan te zwelgen in zelfmedelijden. Veel plezier tijdens de wandeling! Probeer je broertje niet te wurgen! Lol! Tot later!

17.47

Marilou (online): Ik zal het proberen.;) Bye! xxx

Aan: Marilou33@mail.com
Van: Léa_jaime@mail.com
Datum: zondag 16 augustus, 14.10
Betreft: Ik ben een kasplantje

Ik waarschuw je meteen maar: ik ben niet meer het meisje dat je hebt gekend. Ik ben een kasplantje geworden dat de hele dag voor de tv hangt (mijn ouders hebben uit schuldgevoel ook een kabelaansluiting geregeld). Gisteravond zijn we naar een restaurant geweest in het oude Montreal, zodat ik "de pracht en praal van de stad kon ontdekken". Het is waar, het is er heel mooi, maar mijn avond was meteen verpest doordat ik in een paardendrol stapte. Had ik al gezegd dat ik slippers droeg? Deze week neem ik mijn leven weer in eigen hand en ga ik voor de eerste keer met de metro naar het stadscentrum... Je kent mijn geweldige richtinggevoel! Wordt vervolgd...

En jij? What's up? Ga je nog kamperen de laatste week van augustus? Mag je je computer meenemen en een wifi-aansluiting regelen? ;) Ik zal proberen die 7 dagen te overleven zonder jou. Ik hoop dat Thomas naar mijn lange verhalen wil luisteren. Heb je hem nog gezien deze week? Ik mis hem echt, via mail en Skype is het moeilijk om erachter te komen hoe hij zich voelt of om er zeker van te zijn dat hij aan me denkt en dat hij van me houdt.

Goed, OK, ik begin weer te klagen. Ik ga gauw weer in mijn tv-stoel zitten voor je me een virtuele klap geeft! Lol! Schrijf me snel!

Léa xox

PS: Ik ben begonnen met "Gossip Girl" kijken, ik vind het k r a n k z i n n i g!

PPS: Ik heb je advies opgevolgd en ik heb besloten op "Manu's Blog" te schrijven om mijn hart uit te storten. Hij heeft mijn bericht nog niet beantwoord, maar het is cool om de adviezen te lezen die hij aan andere meiden geeft. Het troost me om mijn situatie te vergelijken met die van anderen. ;)

Aan: Léa_jaime@mail.com

Van: Marilou33@mail.com

Datum: maandag 17 augustus, 10.03

Betreft: Kom uit die stoel!

Goed, nu moet ik toch echt ingrijpen: kom uit die stoel!! Ik weet dat je nog niemand kent en dat de dagen lang zijn, maar je bent in de stad en ik weet zeker dat daar duizenden dingen te doen zijn! Waarom vraag je Felix niet om met je mee te gaan? Daar zijn ze toch voor, grote, coole broers? Ik heb echt medelijden met je voor wat betreft die poep...! Lol! Ik zie het helemaal voor me!

Ik kwam Thomas gisteren tegen. Hij hing met zijn domme *gang*[w] rond in het park. Je weet dat ik geen fan ben van zijn vriendengroep (van hem ook niet trouwens), mijn mening is dus niet volledig objectief. ;) Maar Thomas zei me gedag. Een wonder! Volgens mij zag ik zelfs een beetje emotie in zijn ogen. Waarschijnlijk omdat ik hem aan jou deed denken. Je weet dat hij nooit zou huilen of zijn gevoelens zou uiten bij zijn vrienden. Dat vond je juist aantrekkelijk in het begin, toch? Die onverschillige houding en die ontwijkende blik... Jij kent hem beter dan ik, dus vertrouw op je gevoel en denk aan de mooie momenten die jullie de laatste zes maanden samen hebben meegemaakt. Hij vergeet je heus niet in één week!

Ja, ik vertrek zondag voor een week... bah! Je weet dat ik muggen en kamperen haat! Maar goed, het is traditie, en zoals mijn vader zegt: "Je moeder vindt het zo leuk" (zucht). Ik moet nu gaan, ik heb om 11 uur zwemles. Nog een laatste ding... luister naar je beste vriendin: kom uit die stoel VOORDAT HIJ JE INSLIKT!!

Lou x

Aan: Thomasrapa@mail.com
Van: Léa_jaime@mail.com
Datum: donderdag 20 augustus, 19.20
Betreft: Waar ben je?

Hoi,
Ik heb vandaag iets vreselijks meegemaakt. Ik moet absoluut met je praten maar ik kan je niet bereiken... bel me!

Aan: Marilou33@mail.com
Van: Léa_jaime@mail.com
Datum: donderdag 20 augustus, 19.23
Betreft: OMG!

Lieve beste vriendin,
Ik heb je advies opgevolgd, ik ben uit mijn stoel gekomen en ik ben dus met de metro naar de grote stad gegaan. Resultaat: een ramp! In het begin ging het goed: ik had de plattegrond in mijn handen en ik volgde de instructies heel precies. Maar, toen ik in het centrum terecht kwam raakte ik de weg kwijt! Het begon te regenen, dus dat was een goede gelegenheid om *de ondergrondse stad*^[w] te verkennen (die is groter dan ons dorp). Ik zag een leuk winkeltje móest gewoon naar binnen, en daarna zag ik er weer eentje, en na een tijdje besepte ik dat ik was verdwaald. Ik vroeg aan een paar mensen om me te helpen maar er waren zo veel Engelstaligen en toeristen,

en je kent mijn talen-talent (ahum, ahum, yes, no, love). Ik ben er uiteindelijk in geslaagd om het ik-weet-niet-welk metrostation te vinden, dat me naar weet-ik-veel-waar bracht. Ik moest overstappen, ik heb de verkeerde lijn gepakt en ik belandde op de *Rive Sud*^[w]! Ik schaamde me dood! Helemaal aan de rand van het *eiland*^[w]! Toen ik daar aankwam stonden de tranen echt in mijn ogen, dus ik volgde je tweede tip op: ik heb Felix gebeld om te vragen of hij me kon komen halen. Maar om eerlijk te zijn, kwam ik erachter dat grote, coole broers er ook zijn om hun kleine verdwaalde en buitengesloten zusje uit te lachen. Ik ben nu al twee uur terug en ik heb me al die tijd opgesloten op mijn kamer. En Thomas is ook nog eens spoorloos, ik heb hem al twee dagen niet meer gesproken, ik voel me echt in de steek gelaten. Conclusie: ik ga weer terug naar mijn stoel voor de tv, dat is beter voor mijn lichamelijke en geestelijke gezondheid! Ik hoop dat ik je tenminste een beetje heb vermaakt met mijn ellende!

Léa xx

Aan: Léa_jaime@mail.com

Van: Thomasrapa@mail.com

Datum: vrijdag 21 augustus, 09.21

Betreft: Geen paniek!

Ik weet dat je teleurgesteld bent. Ik hoorde het aan je stem gisteravond. Ik voelde ook dat je verdrietig bent. Ik begrijp dat allemaal, Léa, maar het is niet makkelijk

om een relatie te hebben via mail en Skype! En je moet begrijpen dat mijn leven gewoon doorgaat. Jij bent weg, maar ik ben hier gebleven en ik kan niet stoppen met mijn leven omdat jij naar Montreal bent verhuisd.

Dat betekent niet dat ik je niet mis, en ook niet dat ik niet meer wil dat je met Thanksgiving komt, en ook niet dat ik niet meer van je hou. Je weet dat ik moeite heb met woorden en soms weet ik niet goed wat ik moet zeggen, omdat ik bang ben dat je gaat huilen of dat je raar reageert. Je weet dat ik geen mobieltje heb en moeilijk te bereiken ben door mijn werk, mijn vrienden en het feit dat ik mijn moeder zoveel mogelijk probeer te ontwijken (ze valt me weer constant lastig de laatste tijd). Je moet gewoon een beetje meer geduld hebben. De school begint alweer bijna, over minder dan twee weken, en dan heb ik weer een wat strakker urenschema.

Nu ik het daarover heb, ik moet volgende week naar de directeur want die extra wiskundelessen tijdens de zomervakantie hebben blijkbaar niet geholpen, ik heb slechte resultaten gehaald. Ik moet nu dus bijles gaan volgen om over te gaan. Ik haat wiskunde, ik haat school en ik haat bijles! Hé, toen ik je aan de telefoon had, heb je niet eens de tijd genomen om me te vertellen wat voor vreselijks je had meegemaakt! Ik hoop dat het weer wat beter gaat. In elk geval moet ik nu gaan, we spreken elkaar later :)

Thomas